

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

JOHN DASELVA

FURTUNA

VOLUMUL 1

CAPITOLUL 1

Singapore, 55 de ani mai târziu.

— În curând o să plouă!

Raymond Page se scărpină în chica roșcată și se hlizi la cerul senin de după pistruii care îi inundau fața și gâtul, de parcă avea pojar.

— Cerul e senin și căldura te îndobitocește, unde vezi tu ploaie? spuse răsucindu-se în jurul propriei axe.

— Tocmai de aia, ripostă pe un ton scrâșnit Franck Polshek, că e prea cald și tu ești deja prea dobitoc.

Se opri, uitându-se la Page. Acesta își coborâse privirea de pe cer și privea se uita peste umărul lui Polshek. În fața porții poposiseră, ca din senin, trei Mercedesuri 600.

Polshek se întoarse și le privi întâi mirat, apoi furios. Păreau acolo de când lumea. Treaba asta îl irită. Avea o oarecare stare nervoasă începând de dimineață, când oasele se porniseră să-l supere, semn că se apropia o furtună. Era în timpul musonului de nord-est și ploaia își cam făcea de cap. Al doilea motiv de iritare era că nu vedea nimic prin geamurile fumurii. Al treilea motiv, că nu le cunoștea.

Se apropie de poartă fără să mai spună ceva. Își dădu seama că erau blindate. Păreau niște tancuri. Iritarea i se transformă în îngrijorare.

— Mișcă-ți fundul, Ray, și vezi ce se întâmplă, spuse intrând în ghereta cu geamuri blindate de unde manevra poarta.

Atunci își simți cămașa udă în spate.

Ray, mai tânăr decât „Old” Franckie cu douăzeci și cinci de ani, se îndreptă dezinvolt spre poartă. Trase aer în piept, ca unul care urmează să se scufunde, umflându-și pectoralii, de care avea grijă de trei ori pe săptămână la sala de forță și ieși pe ușa de serviciu, după ce auzi declicul cunoscut, semn că Franck o deschisese.

Res. Ieși afară și, în timp ce-și desfăcea curelușa la teaca pistolului, se apropie de Mercedesul aflat ceva mai în față. Dacă acum l-ar fi atacat cineva, Franck nu-l putea ajuta din ghereta lui blindată. Bloca porțile, le conecta la curent de înaltă tensiune odată cu gardul împrejmuitor și declanșa alarma. Toate deodată. Mai erau și cele două camere tv, care înregistrau tot ce mișcă în fața porții. Înăuntrul vilei, al treilea paznic vedea tot ce se întâmplă. În caz de atac, prima lui grijă era să dea drumul câinilor ucigași. Apoi, în timp ce privea monitoarele, transmitea celor zece paznici ce au de făcut. Dacă lucrurile se arătau grave, un elicopter pregătit de luptă se ridica și pornea în ajutorul paznicilor. Se putea duce un mic război, dar pe cel de afară nu-l ajuta nimeni. Trebuia să se descurce singur și Ray știa asta.

„În sfârșit, asta este, iau bani buni pe munca asta” își spuse, în timp ce se oprea lângă mașina din față.

Geamul de pe partea opusă șoferului culisă și un japonez, ras pe cap și încruntat de parcă îl dureau testiculele, spuse într-o engleză acceptabilă:

— Rog transmiteți domnului Stone dorința de a avea o întrevedere, pentru a primi un pachet de la domnul Tomita.

— Poftim?! Se hlizi Ray, așa cum îi era obiceiul.

„Tâmpit obicei, rânjetul tău de dobitoc” îi tot spunea Polshek de câte ori avea ocazia.

— Adică mai zi o dată!

Japonezul nu păru de loc încântat, dar repetă. Nu stătea foarte bine cu gramatica engleză. Apoi geamul culisă, semn că ceea ce trebuia fusese spus, iar părerea lui Page oricum n-avea nici o importanță. În timp ce intra în ghereta lui Polshek, Page își aduse aminte și se înfurie.

— Al dracului orezar împuștit, știi, Franck, m-a tratat ca pe ultimul gunoi.

— Lasă, îl întrerupse Polshek, cine sunt și ce vor?

— Trebuie să transmiți urgent domnului Stone că un japonez, Tomita, vrea să-i dea un pachet... pe care nu putea să-l trimită prin poștă?

— Lasă tu acum gânditul, urgent zici?!

— Da, chiar părea să insiste, adăugă de la el Page, ca să-l înfurie pe Polshek. Avea o față de ucigaș, mamă, mamă, și se comporta de parcă el controla situația pe aici.

— N-o controlează nimeni, în afară de mine, se răsti nervos Polshek, o să telefonez când vreau eu, nu când vor ei sau el, cine o fi, clar?!

— Clar, nici mie nu-mi place, dar spunea că-i urgent, știi ce ordine avem? nu se putu abține Page în a mai pune ceva gaz pe foc.

— Nimic nu-i urgent și nimeni nu intră pe aici când și cum are chef, nu m-a anunțat nimeni de venirea lor, deci sunt nepoftiți, clar? Apoi e vorba de un principiu, nimeni nu intră aici dacă nu vreau eu. De-aia sunt pus aici...

Se opri să tragă aer și Page profită:

— Lui Kennedy n-o să-i placă...

— Te-a întreat cineva? Ia mai taci dracului!

Polshek se ambalase singur până reușise să se enerveze. E adevărat, și cu un mic ajutor din partea lui Page. Chiar atunci telefonul din ghereta blindată sună.

Cele trei Mercedesuri erau ticsite cu japonezi înarmați. La cinci minute după ce vorbise cu Kennedy, Polshek primise ordin să lase vizitatorii să intre.

Polshek le deschise poarta și urmări Mercedesurile făcute pe comandă cu admirație, chiar dacă îi produceau neliniște, cum „alunecă” prin fața lui și se aliniază, ocupând toată aleea lată cât patru benzi și se îndepărtează silențios spre vila ascunsă între copaci.

Japonezii păstrară tot timpul viteza a doua pe aleea șerpuită, construită de chinezi, deci făcută intenționat cu multe curbe și se opriră în parcare imensă din fața vilei.

Privită de sus, vila părea o pereche de bikini albi, aruncați pe un gazon englezesc, verde smarald. Fațada era compactă, ferestrele înalte, cu rame late, albe, de aceeași culoare cu acoperișul de țiglă. Un soi de amestec, de Portman¹ cu influențe chinezești și franțuzești, un amalgam de vechi și nou în cantități rezonabile. O peluză „Made in Great Britain”, secționată

¹ John Calvin Portman, Jr., arhitect american

cu alei înguste, acoperite cu coral sfărâmat și pătată, ici-acolo, cu ronduri de orhidee roșii, completau zona dintre parc și vilă. Parcul, o adevărată junglă cu palmieri, bambuși, bananieri și papaya, printre arbuști ornamentali, bine ancorați în mirosul „gros” al florilor tropicale în cea mai mare parte formate din hibiscus și orhidee. Printre arbuști, căsuțe cochete în culori vii, uneori greu de reperat din cauza vegetației bogate.

Atmosfera plesnea de căldură. Dinspre nord, norii acopereau cu repeziciune cerul. Aerul era încărcat cu electricitate și oamenii erau nervoși.

— Au venit odată cu furtuna, nu e lucru bun, mormăi Polshek.

În fața vilei nu se mișca nimic și nimeni. Zona părea părăsită. Nu se auzeau decât motoarele, torcând ușor. Și oameni, și animale așteptau furtuna.

Brusc, doi majordomi chinezi cu pantaloni negri și cămașă și haină albă apărură lângă una dintre multele uși sculptate din lemn de abanos, de la parter.

Ușile a două Mercedesuri se deschiseră și din fiecare mașină coborâră câte trei japonezi. Erau tineri, puternici, probabil foarte bine pregătiți fizic și psihic și arborau o alură de siguranță și putere. Costumele le veneau ca turnate, iar cămășile albe, imaculate, erau încheiate până la ultimul nasture. Se aliniară lângă mașinile din care coborâseră.

„Pare o declarație de război” se gândi Kennedy, în timp ce cobora scările flancate de ulii din lemn de tec, cu aripile deschise și ochi răutăcioși, după ce ieșise de după ușile mari ale vilei, pe care le lăsase deschise larg.

Propriile „gorile” umpleau vila și ocupaseră și intrarea principală, fiecare „afișând” câte o pușcă de calibru mare, asezonată cu un rânjet pe care, la înghesuială, îl puteai numi zâmbet și care îți tăia pofta de mâncare, garantat 100%, pe toată săptămâna. Lângă cuștile dogilor ucigași apărură cinci chinezi cu pistoale mitralieră la vedere.

Kennedy era bodyguardul personal al lui Stone. Fusesse angajat când Stone înființase compania „Tsunami” și

ajunsesse șeful pazei după cinci ani. Înainte de asta, lucrase o vreme în poliție iar apoi, scârbit de faptul că poliția prindea infractorii iar judecătorii îi lăsau liberi, a demisionat și a înființat o agenție de detectivi particulari, unde el era singurul detectiv și o fostă prietenă de-a mamei lui se ocupa, pentru o sumă modică, de acte, clienți și, în general, de orice ținea de „hârțogărie”.

Cu cămașa cu mânecă scurtă, descheiată, din care se șteau brațele groase și păroase și cu capul mare cu părul de un sfert de centimetru, cu maxilarul ca un sertar înțepenit, împins înainte, Kennedy aducea cu un buldozer, chiar dacă părea un boss în vacanță. Fusesse un „fierar¹” încăpățânat și chiar și acum, după ce putea spune că se realizase, pierdea o mulțime de timp în sala de forță.

Purta pantaloni largi, deschiși la culoare, marca Armani și pantofi bej, Gucci. Un ceas Rolex de oțel, un lanț gros de platină pe gâtul bronzat de grosimea unui picior de pod și doar un „45” într-un ham lucios de piele alterau aerul de boss în vacanță. Bine dispus, Kennedy se opri pe ultima treaptă.

O portieră se deschise la al treilea Mercedes și coborî un japonez bătrân, ce părea a fi șeful. Fața suptă și cenușie, pielea întinsă pe pomeți, buzele subțiri, craniul ras și ochii pe jumătate închiși, de parcă îl supăra lumina, îl făceau să semene cu un cadavru al unui preot shaolin. Se aplecă și scoase din mașină o katana-zutsu², făcu cinci pași, se opri în fața lui Kennedy și se înclină.

— Konnichi wa!³ spuse Kennedy și se înclină.

— Konnichi wa! Spuse și japonezul, înclinându-se și a doua oară.

— Hajimemashite, watashi wa Kennedy desu!⁴

— Hajimemashite, Taketsura desu, dozo yoroshiku!⁵

— Watashi wa sukoshi nihongo o hanashimasu⁶...

Cel numit Taketsura zâmbi și spuse:

1 Culturist

2 Cutie specială pentru transportul katanei

3 Bună ziua!

4 Încântat de cunoștință, numele meu este Kennedy!

5 Încântat, numele meu este Taketsura!

6 Eu vorbesc puțin japoneza

— Eu vorbesc bine engleza. Misiunea mea este să am o întrevvedere de maximă importanță cu domnul Eduard George Stone. Sunt trimisul lui Myamoto Tomita sama. Domnul Eduard George Stone a fost anunțat.

— Exact, acum câteva minute, ok, vă rog poftiți, spuse, dar fără să se dea la o parte.

O părere de zâmbet traversă iute fața scofâlcită a japonezului, iar pe fața cauciucată a lui Kennedy apărură ca răspuns un embrion de zâmbet. O oarecare situație penibilă începea să-și facă loc cu coatele între cei doi.

— Sumimasen!¹

Apoi arătând cu mâna spre intrare, spuse „dozo”² și-și lăți zâmbetul pe toată fața.

Părea din nou un „boss” în vacanță. Se pare că japonezul înțelesese cine e șeful.

Cadavrul de shaolin rămase tot un cadavru. Zâmbetele, mai ales cele obeze, nu intrau în bagajul propriu de cunoștințe. Și-apoi, nu-l interesa absolut de loc cine era sau cine credea că este șeful. Avea o misiune de îndeplinit. Atât. Albul putea să facă pe durul oricât. Pe el nu-l interesa.

Începu să urce scările alături de Kennedy, care îi făcuse loc să treacă și se gândea că japonezul trebuie să fie deja în descompunere, după fața pe care o purta cu el. Cinci dintre japonezi plecară după șeful lor. Kennedy se opri, se întoarse și spuse zâmbind:

— Doar Taketsura san!

„Gorilele” cu ochelari ca și geamul blindat al mașinilor îl ocoliră și începură să urce treptele rar, impasibil. Lui Kennedy nu-i venea să creadă.

„Asta era deja nesimțire”.

Zâmbetul îi dispăruse de pe față, ca un stol de păsări la o împușcătură.

Taketsura san, care era la jumătatea treptelor, făcu un semn scurt cu mâna fără măcar să se întoarcă și oamenii lui se opriră. Se întoarseră ignorându-l pe Kennedy și se opriră lângă mașini.

Brusc, lui Kennedy îi veni ideea că japonezii sunt extrem de periculoși. Cu presentimentul că se poate întâmpla ceva mortal, urcă furios și pătrunse în clădire în spatele japonezului cu katana-zutsu.

Albert Kuzinski, poreclit „Steak”, gorila personală a directorului executiv al companiei *Tsunami*, Talbot Williams, în cazul de față mai mult sau mai puțin mâna dreaptă a lui Kennedy, începuse să-l controleze pe japonez de arme.

Atunci începu furtuna.

Ploaia caldă, împrăștiată de vânt, trecu în viteză peste vila miliardarului Eduard George Stone și se pierdu în depărtare spre peninsula Malacca. Începu să toarne cu o viteză și o desime incredibile. Trecuseră doar câteva secunde și japonezii erau uzi learcă.

Kennedy se opri în prag și se întoarse să-i privească. Trăgea intenționat de timp, ca să-l enerveze pe „cadavrul” care se prezentase cu numele Taketsura. Cu excesul lui de zel, „Steak” reușea cel mai repede să înfurie pe cineva.

— Dobitocii dracului, nu se putu abține să nu mormăie cu oarecare satisfacție Kennedy, întorcându-le spatele japonezilor, care deveniseră niște umbre în ploaia deasă.

Musafirul fu rugat să desfacă lădița. O katana Muramasa strălucitoare stătea ascunsă pe jumătate în adâncitura din catifeaua care căptușea lădița în interior.

Eduard George Stone tocmai apăruse la primul etaj și, rezemat de balustradă, privea fascinat katana. Dădu ușor din cap spre Kennedy, care îl privea întrebător.

Japonezul fu condus la primul etaj, în bibliotecă, așa cum avusese ordin. Kennedy rămase să aștepte pe hol în dreptul ușii.

Întâlnirea dintre Stone și japonez dură o jumătate de oră, timp în care cei de afară făcură fel de fel de presupuneri despre această vizită misterioasă.

Apoi japonezul părăsi vila, purtând cu el katana-zutsu. Mercedesurile absorbiră japonezii uzi și dispărură prin ploaia deasă ca niște monștri preistorici care se retrag în ceturile lăptoase de unde au apărut.

¹ Îmi cer scuze

² Vă rog

Bangkok

Cel care figura în acte acum ca Blade Storm, poreclit între câinii de război „Master of disaster”, sălta pe scaunul șofe-rului în jeepul verde, gonind nebunește pe drumuri pline de noroi și gropi, care traversau jungla. Se grăbea parcă fugă-rit de propriii demoni, care de fapt nu erau decât frânturi de amintiri din viața tumultoasă și plină de aventuri de care avu-sese parte.

La un moment dat frână, schimbă vitezele și intră pe un drum asfaltat. Își continuă drumul, accelerând de parcă ar fi vrut să scape de amintirile care-l asaltau.

„Trei luni de iad. Dar a meritat!” Jumătate din suma pri-mită în bancnote noi de o sută de dolari americani stă bine aranjată în brâul special, din piele de porc, legat direct pe corp. „Sper să iau bani buni pe armament și pe jeep. Și filme-le? Le voi trimite peste o săptămână, așa cum m-am înțeles cu Dale. Mike Queen o să fie încântat.”

Se făcuse aproape seară când opri jeepul plin de noroi uscat pe portiere și pe parbriz și privi explozia de lumini din orașul chinezesc.

„Din nou în Bangkok”, își spuse. Mirosul junglei, al tran-spirației, mirosul acru de cordită îl va înlocui cu mirosul de benzină, mâncăruri condimentate, asfalt încins, parfum de târfă și din nou de benzină arsă.

O porni pe Yaowaraj, privind absent vitrinele luminoase pline cu aur. Puzderia de pietoni, mașini, motociclete, bici-clete sau triciclete era cea mai mare din tot Bangkokul și nu era depășită decât de poluarea supărătoare. Ajunse la Woeng Nakon Kasem cu gândurile la acțiunea de pregătire la care participase.

Își aduse aminte figura lui Dale Koslowski, fost mercenar, fost agent CIA și naiba mai știe ce, de parcă fusese ieri.

Koslowski era un tip înalt de un metru nouăzeci, uscat ca un deșert, chel, cu sprâncene blonde și-o moacă bronzată de beduin. Purta costume de-a gata ce-i veneau ca turnate, veș-nic bărbierit și aranjat până la cele mai mici detalii, se legiti-ma de cele mai multe ori ca agent de vânzări sau consilier în probleme matrimoniale.

— M.D. (Master of Disaster), trebuie să-i antrenezi în cele mai felurite și grele condiții. Contactul cu pericolul tre-buie să fie permanent, asta le va da o anumită stare, tu ai fost întotdeauna priceput la așa ceva, dă-le ceva din filozofia ta, învață-i să-și stăpânească puterea spirituală, pregătește-i pentru moarte. Trei luni ți-ar trebui ca să-i pregătești. Locul de antrenament: mlaștinile din jungla thailandeză și Marea Andaman. Salariu negociabil, uite contractul.

— Trei luni e prea puțin pentru ce vrei tu, îi spuse Storm fără să atingă contractul.

— M.D., tipii pe care îi vei antrena nu sunt începători, sunt foști infanteriști marini, mercenari și alții de la operați-uni de teren, nu ți-i aduc din birouri, de fapt, ce-ți pasă? Pe vreo cinci i-am scos din închisoare, o să ai mult de lucru, poate trei luni o să ți se pară mult, nu puțin, cu niște persoa-ne atât de dificile. Cu alte cuvinte, sunt tot felul de indivizi care au făcut boroboațe și ne sunt datori vânduți că i-am scos din rahat.

— Care „voi” i-ați scos? îl întrebă Storm.

— Nu cred că te interesează, eu sunt aici și tot eu sunt omul de care ai nevoie, simți nevoia să glumească.

Storm luă contractul și-l citi de la coadă la cap, adică întâi salariul, pe urmă contractul propriu-zis.

Pe Koslowski îl întâlnise prima dată în urmă cu cinci ani, într-o tabără de pregătire în Arizona. Tocmai plecase din legi-unea străină și-un prieten îi aranjase un contract foarte scurt, dar bine plătit. Îi pregătise din punct de vedere fizic pe câțiva dintre oamenii pe care îi păstorea Koslowski. Lucrase cam o lună cu el și cu oamenii lui și îl știa încăpățânat și vanitos peste medie. Se hotărî să se folosească de asta.

Mai întâi ceru o clauză la contract. Să facă poze pentru revista *Exotic* și un comentariu, bineînțeles, neutru. Koslowski nu fu de acord.

— Mișcarea voastră e particulară, voi face pozele și voi scrie articolele în așa fel să nu vă afecteze nici acum, nici în viitor. N-ai încredere, poți apela la școala lui Stu sau la niște berete verzi, de ce ai venit la mine, doar cunoști o grămadă de „foști”?

— Stai, M.D., ia-o ușor, deja le-am promis...

— Treaba ta, îl întrerupse Storm, nu trebuia să vorbești în numele meu și să știi că m-am retras din astfel de afaceri.

— Bine, uite, o să discut problema pozelor, ce zici, semnezi contractul?

— Dale, tu ești un tip inteligent și mai ești și foarte capabil, știu că ai mână liberă și sumă de pornire fixă, mai mult la mine înseamnă mai puțin la tine.

— S-ar putea să fie ca și rezolvată problema pozelor, nu se putu abține Koslowski.

— Bine, dacă e rezolvată problema asta, încearcă s-o rezolvi și pe următoarea, dublezi suma din contract.

— Uaah, ești nebun, complet nebun, pentru trei luni de muncă vrei să te pui la adăpost o viață?

Stăteau la umbră și priveau spre Marea Australă și golful plin de iahturi, era o după-amiază tihnită și mâncau crevete prăjite, stropite din belșug cu bere rece.

Koslowski se înecase de indignare sau din cauza berii pe care o dăduse furios pe gât, ochii i se bulbucaseră și voia să spună ceva, dar nu reușea.

Storm tocmai atunci se gândi să plece și se ridică de la masă, în timp ce Koslowski, congestionat și vânat la față, tușea fără încetare.

— Nu mă interesează, dacă nu poți să scoți suma, asta este, îți urez o zi bună!

Koslowski îl prinse de mânecă și-l trase înapoi.

— Stai, nu pleca, unde te pot găsi? spuse printre sughituri.

— Nu mă interesează, Dale, dacă nu ești în stare să obții

suma, înseamnă că nu poți, chiar dacă te dai mare și tare, și cu asta basta.

— Și tu cam cum ai vrea?

— Dacă ești de acord cu condițiile mele, depui jumătate din sumă într-un cont al cărui număr ți-l dau acum, există o sucursală chiar aici, în Darwin, cealaltă jumătate cash, la final. Pe cincisprezece voi fi la Rangoon, așa cum ceri, două săptămâni pe Marea Andaman și restul până la trei luni în jungla thailandeză.

Îi ceru chelnerului o hârtie și un stilou și scrise contul și banca, apoi se ridică să plece.

— Stai, nu te-am angajat încă, vreau să mai discutăm.

— Nu, Dale, *Exotic* mă trimite în Madagascar, unde voi sta aproape o lună. Și cred că am greșit când ți-am spus să dublezi suma.

— Știam eu că ne înțelegem...

— Triplează-o, îl întrerupse Storm brutal.

— M.D., ești nebun, trebuie să vorbesc cu șefii!

— Mă găsești astăzi, la ora zece, la hotelul Skycity, în restaurant, dacă n-ai telefonat până atunci, nu facem afacerea și nu mai insista, că măresc iar suma. Dacă te învoiai de la început, n-o triplam. O zi bună!

Îl lăsă pe Koslowski lipit de scaun, probabil gândindu-se dacă să-și tragă un glonț în cap sau să-și „plângă singur pe umăr”.

Nici nu ieși bine din zonă că-i telefonă lui Bernie la *Exotic*. După un sfert de oră, când tocmai se pregătea să intre la duș, sună telefonul.

— OK, tipul tău a înghițit gălușca cu Madagascarul, îmi rămâi dator cu cinstea de care ziceai.

Storm trase jeepul lângă magazinul de antichități al lui Yunqing, pe o străduță îngustă, plină de maghernițe. Strada era aproape în întregime întunecată, deși la o sută de metri mai încolo o intersecție a două bulevarde se scălda în puzderia luminilor de neon de toate culorile. Studie atent locurile, fără grabă, după cum îi era obiceiul. Opri motorul, privi ferestrele întunecate ale clădirilor de peste drum, coborî